

Musafir prin suflet

Camelia Ardelean

Ești doar al meu, chiar dacă uneori
Parcă nu ești cu mine, ci-ntre sori,
Pândind, timid, să mai răsară-o stea
Pe cer sau poate-n ochii de mărgea

Pe care mi-i săruți, din când în când,
Din colțul gurii tandru surâzând...
Un musafir prin sufletu-mi febril
(Ce se-nfioară sau devine-ostil),

Găsind, în trupul meu nevinovat,
Loc de refugiu, luminos palat,
Ocean de liniște neprihănit,
În care să te scalzi, cum ți-ai dorit...

Ești tot ce am mai bun, deși nu știi
Că în Infernul oamenilor vii
Sunt o păpușă-n ale tale mâini
Și hrana ta, ca zilnicele pâini,

Iar fără mine n-ai mai fi întreg...
De-adâncul tău n-am cum să mă dezleg,
Nu aș putea să zbor cu aripi moi
Și m-ar ucide hăul dintre noi,

Aș fi o ploaie risipită-n vânt
Sau m-aș izbi cu stropii de pământ...
Tot încercând să te ating cumva,
Te-aș cotropi, nu m-aș mai depărta...